

1. GÜN

2 Aralık 2029 Pazar / 19.05

Tuhaf bir romanın hem başlangıç hem de bitiş ifadesi olmaya kim bilir ne kadar çok yakışırdı böylesi bir cümle. Doksan dokuz gün, kıymetini bilenler için yeterince uzun bir süre olmalı. Evet, kesinleşti.

Biraz önce bütün iletişim kanallarından duyuruldu. Kafamda sürekli taşımak zorunda olduğum ‘Otomatik Zihin Bandajı’ sayesinde anında haberdar oldum. Dünyamız, şirin uydusu Ay’la doksan dokuz gün sonra çarpışacak. Yüz değil, doksan dokuz gün!

Konunun teknik detaylarına hâkim değilim. Anladığım kadarıyla şöyle; uzmanların hesaplamalarına göre üç ay sonra PMMS-21 adlı dev bir göktaşı, muazzam bir hızla Ay’a çarpacakmış. Çarpışmanın ivmesiyle Ay’ın yörüngesinde ciddi bir sapma yaşanacak ve Ay da Dünya’ya çarpacakmış.

Kimin aklına gelirdi böyle tuhaf bir son... Dünya üzerinde yaşayan tüm insanların, yani bir buçuk milyar kişinin, bu çarpışmanın direkt yahut dolaylı etkileriyle hayata veda edecek olması çok trajik. Diğer bir ilginç nokta da Ay’ın Dünya’dan ayrılmış bir parça olduğu teorisi kanunlaştıktan kısa bir süre sonra bu çarpışmanın gerçekleşecek olması. Ay, Dünya’dan kopup ayrılmış bir parçaydı ve nihayet tekrar ona kavuşacaktı. Dokunaklı...

Hayata tutkuyla bağılı bir insan olmadığım için doksan dokuz gün sonra gerçekleşecek mutlak son beni aşırı derecede üzmedi. Bu doksan dokuz gün, zamanın kıymetini bilmesi muhtemel bir insan içinse yeterince uzun bir zaman dilimi sayılabilir. Ölümün en zor yanlarından biri, sen giderken diğer insanlar yaşamaya devam eder. Ama meydana gelecek büyük çarpışma, ölümün kabul edilmesi bu en zor yanını da tamamen yok edecek. Ben gittiğimde diğer insanlar da benimle gelecek. Güzel ve etkileyici bir son...

Dünyanın sonunun doksan sekiz ya da yüz değil de doksan dokuz gün sonra gerçekleşecek olması bana tuhaf bir ilham da verdi. Yıllardır bir şiir kitabı yazmayı tasarlıyordum ve bu yazacağım kitabı Allah'ın doksan dokuz ismi çerçevesinde örgülemek niyetindeydim. Bugüne kadar, günlük hayatın rutin gidişatı içinde, bu hedefimi hep erteleyip durmuştum. Ama artık zamanım sayılı, sadece doksan dokuz günüm kaldı. Her güne bir Esmâü'l-Hüsna şiiri yazabilirsem projemi ancak yetiştirebilirim. Allah'a inanan bu kadar az insanın kaldığı bir dünyada, yazacağım şiirler kimsenin ilgisini çekecek nitelikte olmayacak belki. Ancak benim tefekkür dünyamı zinde tutsa az şey midir?

Disiplinli bir çalışma şart. Her güne bir şiir yazma kuralını bozduğum anda bu projemi yetiştiremem. Ne acı ki dosyayı bitirsem bile eserim okur önüne çıkamayacak. Kitabı tamamladığım gün bütün insanlar ölecek. Açıkçası pek motive edici bir durum değil. Ama kitabı okurlar için değil, kendim için yazacağım. Belki kurtuluşum da bu kitap sayesinde olur. Zira bilinmezliğin yoğunlaştığı günler yaşıyoruz.

Dışarıda hava soğuk, -30 dereceyi buluyor. Herkes evine çekilmiş. İnsanlar büyük ihtimalle son doksan dokuz günü ne şekilde geçireceklerini planlıyorlar. Bu sayılı günlerini nasıl değerlendireceklerini titizlikle düşünecekler. Benim planlamamsa bitti bile.

Günümüzde, yani 2029 yılı itibarıyla, şiir sanatının tamamen ortadan kalkmış bir tür olduğu biliniyor. Ben ise şiirin hakiki işlevini tamamen yitirmedigine inanıyorum, inanmak istiyorum ve

bu yüzden son doksan dokuz günümü şiire adayacağım. Bunun manevi kazancı bana yeter.

İtiraf etmem gerekirse şu an için büyük bir boşluk içindeyim. Ömrüm, tüm hayatımı bütün ayrıntılarıyla seyretmekle geçiyor sanki. Böylesi sanatsal bir hedefin yaşantıma yeni bir ufuk açacağını yüreğime hissediyorum. Yazacaklarımı sadece kendimle ve biricik kedimle paylaşacak olmaktan büyük bir heyecan duyduğumu söyleyeyim. Beni etkileyen ve duygulandıran bir durumun yahut olayın, tüm insanları da etkileyeceğini ve sarsacağını sandığım o naif günlerden çok uzaktayım zaten.

Benim adımları boş verin. Önemi olsa yazardım. Bunun, konumuza doğrudan herhangi bir katkısı yok.

Kedimin adı Gölge. Uzun masmavi tüylere sahip, siyah gözlü bir kedicik. Şu an ayaklarımın altında dolanıp duruyor. Gölge, geçtiğimiz yıl vefat eden eşimin bana kalan tek yâdigârı... Aslında son iki yıldır, kedi de dahil, tüm evcil hayvanların evde bakımı ve beslenmesi, siber devletimiz tarafından yasaklandı. Ancak çoğu yasağın uygulanmaması konusunda sert tedbirler alınırken, büyük cezalar verilirken evcil hayvan besleme yasağında toleranslı davranıyorlar.

Altı ayda bir tüm yurttaşların evine gidip sıkı bir arama yapan hane müfettişleri fark ettikleri evcil hayvanları görmemezliğe geliyor ve cezai müeyyide uygulamıyor. Bu sayede Gölge'ye evimde bakmaya devam edebiliyorum. O da olmasa en büyük sırdaşım eşimle olan tüm bağım kopacak gibi hissediyorum.

Dört yıl önce gerçekleşen büyük mücadelenin ve global terör günlerinin ardından, dünyadaki tüm devletlerin tek çatı altında toplanıp siber devleti kurmasının getirmiş olduğu sakin ortam, kimi zaman büyük bir tekdüzeliği yaşıyormuşum hissiyatına kapılmama sebep olsa da genellikle hoşuma gidiyor. Otoritenin sağlamlığı, günümüz şartlarında oldukça büyük öneme sahip bir

husus. Yaşam güvenliğinin ön plana çıkması, bütün vatandaşlar için oldukça kritik bir gereklilik taşıyor.

Tüm bilgi, iletişim ve haberleşmenin tek elde, tek kurumda toplanması ve bu kurumun bağımsız denetimin tamamen dışında tutulması kimi zaman bir nebze güvensizlik hissettirse de biz yurttaşlar bu vaziyeti çok önemsemiyoruz. Örneğin; otomatik zihin bandajım sayesinde öğrendiğim, Siber Devlet Ulusal Uzay Dairesi'nin aktardığı, Dünya'nın doksan dokuz gün sonra uydusu Ay'la çarpışıp tamamen yok olacağı haberini teyit edebilecek yahut kontrolden geçirebilecek başka bir bağımsız kurumun yahut kuruluşun olmamasının bir eksiklik meydana getirdiği söylenebilir. Ancak üzerime vazife olmayan hususları fazla kurcalama taraftarı olmam nedeniyle, konuyu ayrıntılandırmak yerine kapatmayı tercih etmek istiyorum. Herkesin kendi işine bakmasında fayda var.

Son iki haftadır hiçbir iş yapmadım. Okumadım, yazmadım, izlemedim, gezmedim. Evde oturdum ve 'tembellik' üzerine uzun uzun düşündüm. Anladım ki tembellik hakkında gereğinden çok düşünmek de bir nevi tembellikmiş. Yani kısacası, verimli bir düşünsel süreç geçirdim. Bu nedenle, dünyanın son doksan dokuz gününde, kendime koyduğum büyük kutsal hedefim doğrultusunda hareket etmektan geri durmayacağım. Yazacağım Esmâü'l-Hüsna şiirleri, inanıyorum ki dünyanın son anlarında bana yepyeni bir bilinç kapısı açacak. Gizemlerle örülü ve sonsuz bir ışık kaynağına doğru akan bir bakış ufkuna ulaşabilecek miyim? Çabamın sonunu merakla bekliyorum. Yaşamadan bilemeyiz...

Şimdi yazma zamanı... Dışarıdan gelecek, dikkatimi dağıtması muhtemel tüm uyarıcıları önlemek maksadıyla, yaşadığım malikânedeki bütün enerji kaynaklarını kapattım. Mum ışığı altında kâğıt-kalem kullanarak şiirimle baş başa kalmalıyım. Karanlıkla ve gölgelerle bütünleşen loş mum ışığının, tahayyülü zenginleştirici ve düşünsel derinliği artırıcı mahiyeti üretkenliğimi besleyecektir.

ER-RAHMÂN

sınırsız rahmetin, engin merhametinle
kurduğun ahenkli ve benzersiz nizamında
iyilerin varlığıyla gülümsüyor yüzümüz,
aciz ve zayıfların sükûnetiyle dolu evren
çünkü insan zavallıdır korkuyorsa kendiyile
kırılgan varlığına güvenip unutursa Rahmân'ı.

uçamayan yavru kuştur felaketler şafağında
mümin ve kâfir ayırt etmeden her şeyi sunan
muazzam nimetlerini dağıtan küçücük hayatlara
mahlûkata muhtaç oldukları onca bol rızkı.

Rahmân'sın Allah'im lütuflarının sonsuzluğunda,
yazıyordu kalemiyle ak kâğıda kıyısında karanlığın
gözyaşını unutmuş, ağlamayı özleyen, böyle nankör bir kulun.

2. GÜN

3 Aralık 2029 Pazartesi / 10.25

Sessiz bir sabah... Geriye sayım başladı. Dünyanın yok olmasına doksan sekiz gün kaldığının kesinleşmesiyle, her yere kaotik bir ortamın hâkim olacağını düşünüyordum. Umduğum gibi olmadı. Telekinetik bilgi ekranımdan öğrendiğim kadarıyla, bugün insanların sadece %16'sı işyerlerine gitmemiş. Şehirlerarası uçanmobil yollarındaki yoğunluk artışı %27 dolaylarındaymış. İntihar vakalarında ise %42'lik bir azalma söz konusuymuş.

Yalnız hırsızlık, gasp ve yağma suçlarındaki artış oranının %85 olmasına şaşırdım. Üç ay sonra öleceği kesinleşmiş insanların halen para, mal mülk edinmek için çırpınması, hırsızlık ve yağmacılıktan medet umması pek mantıklı değil. Büyük olasılıkla, doksan sekiz gün sonra öleceklerine inanmıyorlar. Daha korunaklı bir yaşam alanı edinme çabasıyla, kendilerince böyle bir çareye başvuruyorlar diye düşünüyorum.

Hizmetçim Andre'ye izin verdim. Annesinin yanına gitmek istiyordu. Son günlerini onunla birlikte geçirmek istediğini söyledi. Üç yıldır onu görmüyormuş. Annesiyle birlikte pek yaşamamış fakat onunla ölmek istiyordu. Yeterince anlayabildiğim bir duygu durumu değil.

Bazı insanlara iş imkânı doğması için kimi evlerde robot kimi evlerde de insan çalıştırılıyordu. Ben de insanlara yardım etmek için onları işe almayı tercih ettim. Ama bazen işlerin aksamaması için robot olsa daha mı iyi olurdu diye düşünüyorum.

Sabah kalkar kalkmaz ormanda kısa bir gezinti yapmıştım. İnsanların tüm endişelerine ve telaşlarına rağmen hayvanlar ve bitkiler o kadar sakin ve dingin ki... Altına oturduğum çam ağacının gölgesinde dün akşam bitirdiğim şiiri gözden geçirdim. İçime yeterince sindi. Bir sincap gözüme ilişti sonra, bana baktı. Oldukça kısa bir an. Nesli tükenmekte olan bu nadir hayvancağıza bakarken içim sevgiyle doldu. Çocukluğumu hatırladım birden.

Yağmurlu bir akşamüstü babamla birlikte ava çıkmıştık. 11 yaşında olmalıyım. Sık ağaçların arasında çamurlaşmış toprağa bata çıka güçlkle ilerliyorduk. Elli metre kadar ileride, aşağıdaki dere kenarında yürüyen irice bir geyik dikkatimizi çekti. Gözleri ıslıl ıslıl parlıyordu. Bizi gördü. Hayvanın, dönüp koşarak kaçacağını sandım fakat kaçacağı yerde, yavaş yavaş bize doğru yürümeye başladı. Babam da ben de bu tuhaf tavır karşısında şaşırılmıştık. Ürkekliğiyle bilinirdi geyikler. Böyle korkusuzca bir davranış şim diye dek görülmüş yahut duyulmuş şey değildi.

Babam tüfeğini doğrulttu. Ben ona "Yapma!" dedim. Babam da tereddüt içindeydi. Bize doğru yürüyen geyik, adımlarını sıklaştırdı. Artık hızla tam üzerimize doğru koşuyordu. Babam tetiğe dokundu. Hiç tutukluk yapmayan tüfek ilk kez tutukluk yapmıştı. Hızla koşan geyik, on metre kadar yakınımıza gelince aniden havaya doğru sıçradı ve yanında beliren o kocaman, görkemli kanatlarını çırparak gökyüzüne doğru havalandı. Babam da ben de adeta şok olmuştuk. Daha önce, uçabilen kanatlı bir geyik ne görmüştük ne de duymuştuk. Uçan geyik devasa kanatlarını açarak gökyüzünde daireler oluşturacak şekilde bir süre süzöldükten sonra bulutlara doğru yönelip gözden kaybolmuştu.

Meğer yapılan genetik mutasyon çalışmalarında kullanılan deneklerden biri olan bu hayvan, laboratuardan kaçarak doğal yaşam formuna uyum sağlayan ender örneklerdenmiş. Bu olayın ardından, Siber Devlet Bilim Konfederasyonu yetkilileri tarafından saatlerce sorguya çekilen babam, bir daha asla ava çıkmadı. Tüfeğini de parçalayıp attı.

Bilimin bizi getirdiği yer ortada... Ortalama insan yaşamını üç yüz seneye kadar yükselten sentetik ilaçlarla beslenme diyetinin maliyeti, toplumdaki en fakir kimselerin bile ulaşabileceği bir seviyeye kadar ucuzladı. İnsan vücudundaki yaşlanma etkilerinin çoğu, artık tıp kitaplarının değil, tarih kitaplarının konusu içinde yer alıyor. Hayatın sentetik olarak uzatılması, hayat evrelerinden alınan organik tatların azalmasına ve huzurun bir nostaljik öğe olarak kalıp yaşamdan uzaklaşmasına neden oldu. Neyse ki bu anomalinin mutlak tedavisi doksan sekiz gün sonra nihai olarak gerçekleşecek zaten. Endişeye mahal yok. Kıyamet koptuğunda bütün sorunlar kökten çözülür.

Tüm hayatımın içindeki binlerce monoton günde, çoğu zaman hiçbir şey yapmadığım halde nasıl bu kadar çok şey yaşadım, anlayamıyorum. Bazen bir tane önemli an, binlerce monoton anın doğmasına sebep olabiliyor. Bizler de bu sıradan anların sürüklenmesi içinde, ömrümüzün anlamını derinleştirmeye çalışıyoruz.

Dışarı çıktım. Yürüyüş çoğu zaman iyi geliyor. Şehir parkında dolaşmayı her zaman sevmişimdir. Doğallıktan tamamen uzaklaşmayı bir erdem olarak gören anlayışın boğuculuğundan kurtulmak için şehir parkı ideal bir sığınak oluyor. Ağaçların yemyeşil yaprakları ile gökyüzünün masmavi parlıtısına şahit olunabilecek tek mekânın bu park olması da çok acı... Kıyametin kopmasının artık kesinleştiği haberi dalga dalga her yere yayıldı.

Bu olayın sarsıcılığının ilk şokunu atlatanların tepkileri tahminimden daha ilginç... Kahkahalarla gülüp parkta neşeyle ko-

şarken “Yaşasın! Artık öleceğiz!” diye haykıranlar var. Çimenlerin üzerine yüzükoyun uzanmış, “Ölüm geliyor hepimizi almak için!” diye ağlaşanlar da var. Bu iki zıt tepkiyi birbirinin tamamlayıcısı olarak görüyorum. Her iki aşırı tavrın da aynı zihinsel fakirliğin yansıması olduğunu düşünüyorum. Bankta oturan sakallı yaşlı bir adamın kıpırdamadan gökyüzüne bakarak hafifçe tebessüm etmesini, çok daha soylu ve derin bir tepki olarak algılıyorum.

Yürürken, avukatlık yapan eski bir arkadaşşıma denk geldim. O da eşofmanlarını giymiş, yavaş bir tempoyla bisiklet sürüyordu. Beni görünce durup selam verdi ve yürüyüşüme eşlik etti. Dostum Dempsey, dün duyurulan büyük felaket haberinden etkilenmemişe benziyordu. Dünyanın yok olacağı konusunu hiç açmadık bile. Her zaman olduğu gibi ortak ilgi alanımız olan sanattan ve edebiyattan bahsettik.

Birlikte yürüyüşümüz sırasında Dempsey’e şiir kitabı projemden bahsettim. İlgiyle dinledi ve eğer istersem yazdığım şiirleri beş boyutlu animasyonlarla destekleyip, intermodül sitesinde hologram olarak sergilemek istediğini söyledi. Ayrıca şiirlerimin paylaşılacağı bu siteyi “Halkın İzlemesi Mecburi Blog Siteleri” listesine yerleştirmekte de sıkıntı çekmeyeceğini belirtti. Bence cevap olarak eski usulden, yani defter-kalemde vazgeçmeyeceğimi ve şiirlerimin acil okur ihtiyacı olmadığını belirtip dostumun bu teklifini kibarca reddettim. Ben bu şiirler okunsun diye değil, yazılsın diye uğraşıyorum.

Dempsey’le vedalaştık. Bisikletine binip uzaklaştı. Gölgesi de onu takip ediyordu. Böylesine rutin bir belirti bile daha her şeyin çığırından çıkmadığını gösteriyor diye düşündüm. Halen gölgeler ve ışıklar var. Hayat, yaşama umudumuzu koruduğumuz müddetçe, belirlenen zamana dek sürecek.

Parkta yer alan suni gölün kenarındaki bu ahşap iskele, ne kadar güzel görünüyor gün batımında. Solgun bir kartpostal gibi

nostaljik. El çantamdaki defterimi ve kalemimi çıkardım. Şiirin o görkemli dağlarına tırmanma vaktim geldi. Evet, şimdi şiir yazma zamanı. Hazırım. Gözlerim önce ufku tarıyor, sonra da kâğıdın o asil beyazlığına odaklanıp sabitleniyor.

ER-RAHÎM

*insanlar yaşarmış küçücük çemberlerde durağan
çareleri verenin mükafatlandırın nimetleriyle,
sonsuz hayata doğru büyük umut yolcuları
sevinçle ulu şefkate doğru yükseliyorlar,
muhafaza eden ve bağışlayan Rahîm Rabbe.*

*ahiret heyecanına kapılan halis kullar
yükleyerek kırık dualarını eski seccadeye
taşıyarak günahların ağır pişmanlığını
nedamet içinde gözyaşlarıyla harmanlayıp.*

*sığınmak ümidiyle Rahîm'in enginliğine
tecellisinin heyecanı ile bekleyen muhlislerin
cenneti görürken bambaşka ışıyacak gözleri.*